

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 4 - december 2020

TEMA
5 KENDETEGN
VED MISSION

MISSIO-HVAD-FOR-NOGET?!

Hverdagsmission, Israelsmission, missionalt fællesskab, Guds mission, missionær, missional, missiologi... Vi bruger ordet mission i flæng, men nogle gange kan det måske blive noget, vi siger uden helt at definere, hvad det står for.

I magasinet her sætter vi derfor fokus på 5 kendetegn ved mission, nemlig "evangelisation, undervisning, barmhjertighed, retfærdighed og omsorg for skaberværket", som på hver deres måde afspejler en del af Guds mission. Jeg håber, du vil læse med og blive klogere.

Rigtig god læselyst!

Kirsten Lang, redaktør

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk

Reg. nr. 0994
Kontonr. 3054500
Mobilepay: 30503
www.israel.dk/giv
Tryk: Øko-Tryk (oplag 3400)

Redaktion: Kirsten Lang (red.),
Arne Pedersen, Maria Risbjerg,
Bodil Skjøtt, Margrete Rolighed og
Ruchama Munch

Layout: Maria Bach Jensen

Ønsker du at til- eller afmelde
magasinet?

Skriv til kontor@israel.dk

Oplysninger om medarbejdere og
landsstyret findes på israel.dk

LEDER

Godt nyt til minkavlerne

I skrivende stund er der en hel del *sager* der fylder mediefladen på en daglig basis. Først og fremmest er der den altopslugende *minksag*, hvor nu tidligere fødevareminister Mogens Jensen har udstedt en ulovlig ordre om, at minkavlere skal aflive alle deres mink over hele landet. Oppositionen krævede hans hoved på et fad. Det fik de, men det ser ikke ud, som om *sagen* slutter her. Så er der det amerikanske præsidentvalg, hvor Donald Trump, trods et klart valgnederlag, endnu ikke vil erkende, at han har tabt. Så er der de tropiske storme i Mellemamerika, hvor mange er døde og tusinder har mistet hjem og ejendele. Derudover er der naturligvis stadigvæk pandemien med COVID-19, som begrænser os alle, tager håbet fra nogle og livslysten fra andre.

Jo, der er nok at blive urolig over.

Og de sidste par uger har jeg gået og tænkt lidt over, om evangeliet mon har noget at sige ind i det hele? Evangelium betyder gode nyheder, og er der mon gode nyheder, der skal formidles i de situationer, vi befinder os i nu? Er evangeliet reserveret det spirituelle, det åndelige, en anden verden end den, vi fysisk kan se? Eller er der gode nyheder i evangeliet også til minkavlerne, Mogens Jensen, Donald Trump, de hjemløse i Mellemamerika og de modløse?

Det tror jeg, der er, for jeg tror, at evangeliet er stort nok til også at rumme dem. Til at rumme alle de *sager* i samfundet, som kan fylde i

vores hoveder. Og jeg tror, evangeliet er smidigt nok til at tage form efter den aktuelle smerte og sorg i et givent samfund til en given tid. Ikke forstået på den måde, at evangeliet kan være hvad som helst, men forstået på den måde, at selvom Bibelen ikke fortæller os om minkavlere eller pandemier, som tvinger os til isolation og mindre nærvær, ja, så taler evangeliet også ind i det.

I dette halvår har jeg fulgt et fag der på teolog-sprog hedder "Mission i kontekst". Faget handler om at forstå, at når vi går med evangeliet, må vi være bevidste om, hvem vi går til, for bedre at kunne formidle evangeliet til dem, vi ønsker, skal høre det.

Når man beskæftiger sig med 'mission i kontekst', handler det som regel om, at nogle fra én kultur ønsker at bringe evangeliet til nogle mennesker, som befinder sig i en anden kultur. Derfor taler man om, at evangeliet skal 'oversættes'. Eller sagt med andre ord: Evangeliet skal gøres relevant for de mennesker, man ønsker at nå. Det er der ikke helt enighed om, hvordan man gør, og egentlig er der også nogen, som mener, at man slet ikke skal oversætte evangeliet. For evangeliet er altid det samme.

Personligt tror jeg, at man altid bør 'oversætte' evangeliet ind i den kontekst, man befinder sig i. Samtidig er jeg enig i, at evangeliet altid er det samme. For evangeliet har et navn, evangeliet har et ansigt. Han hedder Jesus.

Og på Jesu tid var der også masser af *sager*, han kunne have taget fat på. Og det gjorde han faktisk. Jesus var et menneske, som altid vidste lige præcis, hvad andre havde brug for at høre eller ikke at høre, at se eller ikke at se. Jesus var ikke blot selv oversættelsen af evangeliet, han var også selv en oversætter. Om han interagerede med overklassen eller samfundets bund, om det var den religiøse elite eller besættelsesmagten, han var sammen med, så havde han et evangelium at proklamere - så havde han et evangelium at være.

Os, som identificerer os som kristne, som efterfølgere af Jesus, vi er kaldet til at ligne ham. Vi er kaldet til at proklamere evangeliet. Vi er kaldet til at være evangeliet. Så hvis du møder en minkavler, Mogens Jensen, Donald Trump - eller måske bare din nabo, så overvej, hvad der er de gode nyheder for dem. Hvordan kan du fortælle det? Hvordan kan du være de gode nyheder?

Arne Pedersen, generalsekretær

HELE EVANGELIET TIL HELE VERDEN:

De 5 kendetegn ved mission

 Tekst: Kirsten Bitsch Lang. Grafik: Margrete Lodahl Rolighed

Vores mission, Guds mission, Israelsmission. Vi bruger ordet "mission" i flæng, men hvad mener vi egentlig? Jeg har spurgt generalsekretær Arne Pedersen om netop det. Læs med, hvis du vil blive klogere på mission i både teori og praksis - ikke mindst på de fem kendetegn ved mission, som Israelsmissionen i flere år har brugt som rettesnor for arbejdet.

Hvad er de fem kendetegn ved mission?

De fem kendetegn er oprindeligt udviklet af den anglikanske kirke og har fem grene, nemlig evangelisation, undervisning, barmhjertighed, retfærdighed og omsorg for skaberværket. Her er tanken, at alle de forskellige grene tilsammen udgør en helhedsforståelse af mission. Vi kan altså ikke undvære hverken evangelisation eller omsorg for skaberværket, når vi arbejder med mission.

Hvis man dykker ned i de forskellige grene, kan man igen opdele dem i tre grupperinger. Den første gruppering handler om at udruste kirken, og i den gruppe befinder kendetegnene evangelisation og undervisning sig.

Hvad ligger der i kendetegnet "Evangelisation"?

Evangelisation er nok den del, jeg mest har forbundet

med mission, når jeg tænker på den tradition, jeg kommer fra. Evangelisation handler om at forklare evangeliet med ord. Det kan så foregå både i de naturlige relationer, man har til mennesker, og ved mere iscenesatte møder som for eksempel at dele kaffe ud på Strøget.

Hvad ligger der i kendetegnet "Undervisning"?

At undervisning er en vigtig del af mission, kan vi læse direkte ud fra missionsbefalingen, hvor Jesus siger til disciplene, at disciplene skal lære mennesker at holde det, som han har befalet dem. Under undervisningsdelen ligger oplæringen i den kristne tro, dogmatikken og bekendelserne. Det er en oplæring i, hvad det betyder at tro på Jesus.

Hvad betyder kendetegnet "Barmhjertighed"?

Nu er vi kommet til den mere samfundsrettede gruppering af de fem kendetegn ved mission, nemlig barmhjertighed og retfærdighed.

Barmhjertighedsdelen er det, vi i kristen kontekst kalder diakoni, nemlig den del af mission, at vi møder mennesker med barmhjertige handlinger og prøver at være med til at afhjælpe den nød, smerte og sorg, der er i det samfund, vi lever i. Det vil de fleste godtage som en del af det missionale arbejde, mens det andet samfundsrettede kendetegn "retfærdighed" kan være mere omdiskuteret.

DE FEM KENDETEGN VED MISSION

Tilsammen skaber de fem kendetegn ved mission et mere fuldstændigt billede af, hvad mission består af.

EVANGELISATION

At forkynde evangeliet om Guds rige

OMSORG FOR SKABERVÆRKET

At beskytte skaberværket og værne om jordens liv

BARMHJERTIGHED

At kærligt hjælpe mennesker i nød

RETFÆRDIGHED

At forandre uretfærdige samfundsstrukturer

UNDERSVISING

At undervise, oplære og døbe de nye troende

Guds mission må altid have som sigte at pege hen på Kristus som forudsætningen for genoprettelse.

Arne Pedersen

Hvad betyder kendetegnet "Retfærdighed"

Mens barmhjertighedsdelen er mission på et relationelt plan mellem mennesker, så går man på retfærdighedsdelen ind på et mere strukturelt niveau og arbejder for en mere retfærdig verden. Det kan være, man kæmper for mindre sexisme, mere ligestilling mellem kønnene, imod antisemitisme eller for forsoning i Israel-Palæstina.

Hvad betyder kendetegnet "Omsorg for skaberværket"?

Til sidst er der "Omsorg for skaberværket", som måske er det mest omdiskuterede kendetegn ved mission. Her fokuseres der på, at der i missionstanken også er en del, der handler om at drage omsorg for naturen. Det kan komme til udtryk i alt lige fra at lade være med at smide affald i naturen til at være med til at rense naturen eller ud fra et kristent synspunkt være med til at redde dyrearter og biodiversitet. Her er der nok endnu flere, der vil tænke, om det i virkeligheden har noget med mission at gøre, og ja, det tror jeg, det har. For Gud har skabt og opretholder den verden, vi lever i, og jeg tror ikke, Gud er ligeglad med sit skaberværk. Omsorg for skaberværket udgør den tredje og sidste gruppering af de fem kendetegn ved mission.

Hvordan blev de fem kendetegn ved mission en del af Israelsmissionen?

Israelsmissionen har i en meget lang årrække været præget af det, der hedder Lausanne-bevægelsen. Her gav man fra første konference hinanden håndslag på, at

hele kirken bringer hele evangeliet til hele verden. Og allerede der ligger der jo en forståelse af, at evangeliet er større end det, vi måske umiddelbart tænker til daglig. To teologer har været særligt fremtrædende i Lausanne-bevægelsen, først John Stott og senere Chris Wright, og de har været fortalere for at tænke mission ud fra de fem kendetegn ved mission.

Tror du, at ikke-kristne kan tage del i Guds mission?

Det er et spørgsmål med mange nuancer. For helt overordnet set, så tror jeg, at Gud længes efter at genoprette verden. Gud skabte alting godt fra begyndelsen, og så gik skaberværket og mennesket i stykker. Så helt fundamentalt går Guds mission ud på genoprettelse. Men det er ikke ensbetydende med, at alle dem, der tager del i arbejdet for genoprettelsen, er en del af Guds mission. Guds mission må altid have som sigte at pege hen på Kristus som forudsætningen for genoprettelse. Det er noget af det, Paulus igen og igen slår fast i Det Nye Testamente, at Gud har forsonet alt med sig gennem Kristus - og uden Kristus, ingen genoprettelse. Så Kristus er altid målet.

Det er ikke ensbetydende med, at handlinger for retfærdighed eller for klimaet ikke kan være gode eller sande, eller endda en måde, hvor Gud bruger mennesker til at genoprette det, han længes efter at genoprette. Men at sige, at mennesker, der ikke tror, er en del af Guds mission, det er nok at strække den. Fordi Kristus altid må være målet. Det må være ham, vi peger hen på som forudsætning for genoprettelsen.

Mission er at invitere mennesker med ind i kristendommens fortælling, så de ser sig selv i lyset af, hvem Gud er, hvad Gud længes efter, og hvad Gud drømmer om for os.

Arne Pedersen

Hvorfor er det vigtigt, at alle fem kendetegn ved mission er i spil?

Ord og handlinger må altid følges ad. Den ordløse mission kan ikke stå alene, og den ordrige mission kan ikke stå alene.

Der er nogen, der tænker, at vi som kristne har mistet taleretten over for det jødiske folk på grund af historien og, at vi "kun" skal elske det jødiske folk og vise dem barmhjertighed. Det er Israelsmissionen ikke enige i. Vi skal selvfølgelig stadig elske det jødiske folk, men vi må også følge handlingerne op med ord.

Handlingerne i sig selv er en del af Guds mission, men hvorfor skulle vi ikke også sige Jesus? Vi må anerkende, at kirken har en historie over for det jødiske folk, som vi ikke er stolte af, men det betyder ikke, at vi skal gøre skaden større ved at tie stille. På samme tid skal vi minde os selv om, at ordene også skal bakkes op af handling, for ellers er der en risiko for, at det bliver tomme ord.

Hvordan har Israelsmissionen gennem tiden sørget for, at ord og handling spiller sammen?

Selvom vi i Israelsmissionen har en forankring i en meget ordrig forståelse af mission, så har vi også været engageret i andre typer af arbejde op gennem tiden. Da

2. verdenskrig brød ud, og vi kom til oktober 1943, så spillede Israelsmissionen en rolle i at redde jøderne til Sverige. Og der kan man sige; fortalte vi så jøderne om Jesus undervejs? Det gjorde vi måske ikke, men alligevel er jeg sikker på, at de mennesker, der stod med arbejdet dengang, så det at redde jødiske liv til Sverige som en direkte forlængelse af at være i mission.

Op gennem 1960'erne begyndte vores engagement i Ebenezerhjemmet, et plejehjem i Haifa. Det havde igen ikke direkte noget at gøre med, at jøder skulle komme til tro på Jesus, men her var en omsorg for ældre i spil. Senere er vi blevet engageret i forsoningsarbejde. Her ligger en større tanke bag det, nemlig den, at Gud har forsonet os med sig, og derfor må vi også forsones os med hinanden. Når vi går ud med et evangelium, hvis kerne er forsoning, så må vi også tale for forsoning, ikke bare mellem Gud og mennesker, men også mennesker imellem.

Hvad er mission for dig?

Mission handler om først og fremmest at lytte til de mennesker, som vi er i mission til. Vi skal lære et sprog at kende, som måske er fremmed for os.

Så skal vi invitere mennesker med ind i kristendommens fortælling, så de ser sig selv i lyset af,

hvem Gud er og hvad Gud længes efter, og hvad Gud drømmer om for os. Jeg tror, at Gud har en bedre fortælling om os end den, som verden tilbyder. Både når det handler om den verden, vi er en del af, om det samfund, vi befinder os i, og om det enkelte menneske.

Man kunne også sige det mere enkelt, nemlig, at man skal elske og tjene alle de mennesker, som er påvirkede af de valg, man træffer. Når jeg tror på Gud, der elsker alle mennesker, og at alle mennesker er lige meget værd, hvilken betydning har det så for den måde, jeg forbruger på og de valg, jeg træffer i forhold til, hvor ofte jeg skifter min telefon ud eller køber nyt tøj.

"Jeg tror, at Gud har en bedre fortælling om os end den, som verden tilbyder. Både når det handler om den verden, vi er en del af, om det samfund, vi befinder os i, og om det enkelte menneske."

Hvad er mission til det jødiske folk så?

Det er at fortælle jøder, at Jesus af Nazareth også er deres Messias. Fordi jeg tror på, at det er den måde, man elsker og tjener det jødiske folk bedst på. Fordi jeg har en måske naiv tro på, at hvis jøderne kommer til at se Jesus som Messias, så vil der være så meget mere, der giver mening for dem i lyset af det. Lidt ligesom med Paulus. Paulus går fra den ene dag til den anden til at blive en markant lederskikkelse i kirken, fordi tingene falder i hak for ham i lyset af Kristus. Både hvem han selv er, sin omverden og de mennesker, han er iblandt, men også sin teologi, kommer han til at se i et helt nyt lys.

EBENEZERHJEMMET: Et kald i en coronatid

 Tekst: Kirsten Bitsch Lang. Foto: Ebenezerhjemmet

Johnny Khoury havde ingen planer om at arbejde på Ebenezerhjemmet eller for den sags skyld at blive leder for noget som helst. Men nu har han været leder for hjemmet i 16 år, og selvom det er svært at lede et plejehjem, når der er coronavirus i luften, så minder han sig selv om det kald og den mission, som Ebenezerhjemmet er for ham og for mange andre.

Men lad os begynde ved begyndelsen - i 1990'erne, hvor Johnny Khoury hver dag mødte op på sit arbejde på en aluminiumsfabrik i Israel - indtil den dag, han ikke kunne klare det mere.

"Det var lange vagter og hårdt fysisk arbejde, og jeg kunne ikke holde til det, så jeg blev syg og var tvunget til at sige op på grund af arbejdspresset. Men hvad skulle jeg så? Jeg begyndte at bede til Gud for at finde ud af, hvad han syntes, jeg skulle," fortæller Johnny Khoury, der havde arbejdet i mange år på aluminiumsfabrikken.

Ebenezerhjemmet søgte på det tidspunkt en leder, der var lokalt forankret, og det blev et vendepunkt for Johnny:

"Jeg oplevede et meget tydeligt kald fra Gud til, at jeg skulle banke på Ebenezerhjemmets dør, så jeg ansøgte, selvom jeg ikke følte, jeg havde meget at bidrage med. Jeg var lokal og kendte sproget og kulturen, men jeg vidste ikke meget om hverken ledelse eller

sundhedssektoren," fortæller han. Alligevel faldt tingene på plads for ham. Han fik et studielegat, så han kunne få undervisning i ledelse og sundhed, og det var perfekt for ham på det tidspunkt:

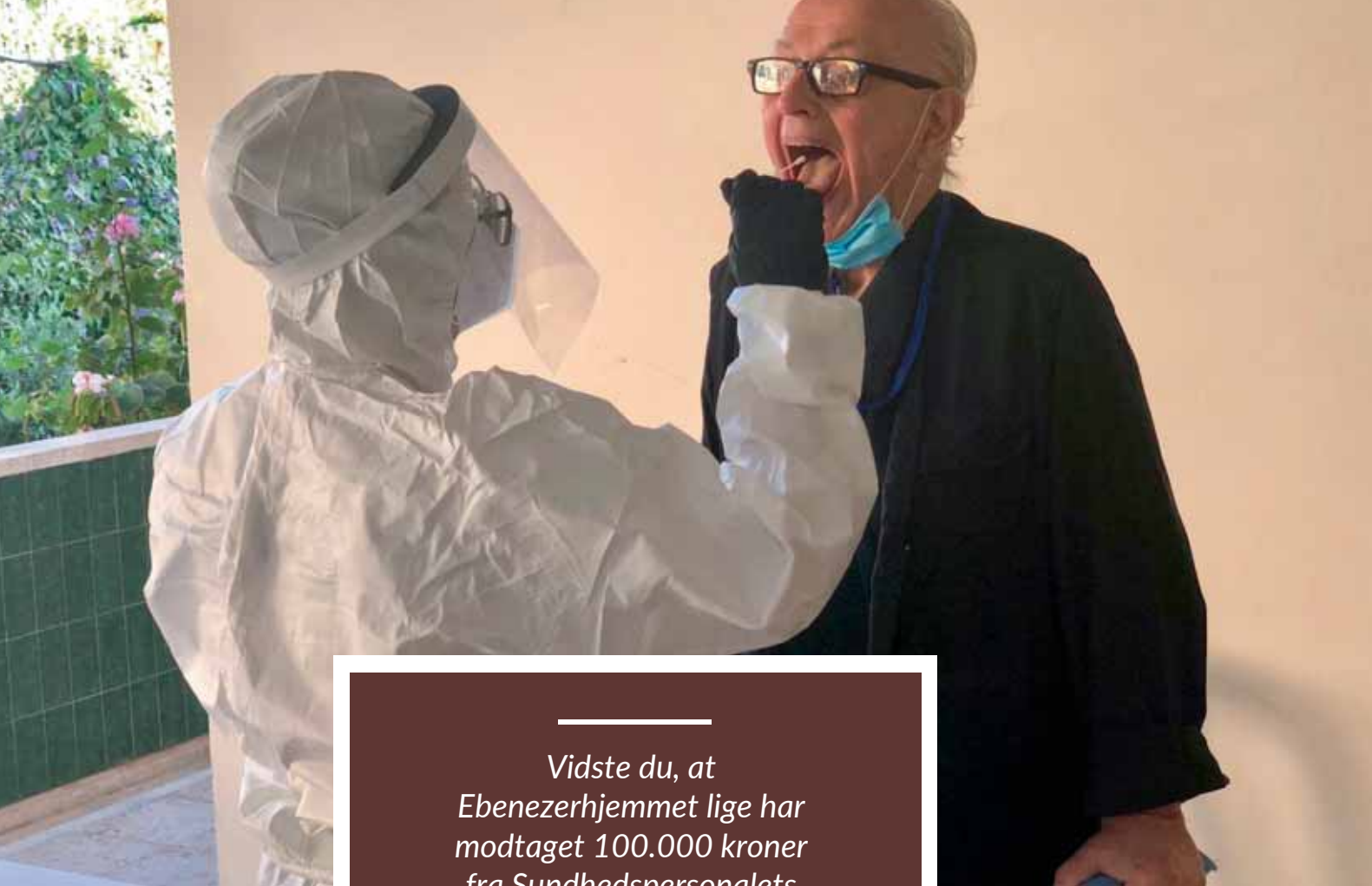
"På grund af uddannelsen kunne jeg hvile ud fysisk, som jeg havde brug for, samtidig med, at jeg blev forberedt til stillingen på Ebenezer. Omkring tre år senere begyndte jeg at arbejde deltid på hjemmet som viceleder sammen med den norske leder, der var der på det tidspunkt," fortæller Johnny. Det var i 1998, og i 2004 blev han selv leder efter at have færdiggjort en kandidat i gerontologi (gerontologi er læren om aldring og ældre red.). Og det har han været lige siden.

For Johnny har det været en stor velsignelse at arbejde på hjemmet, og han ser det ikke bare som et arbejde, men også som Guds kald til ham. Hver morgen begynder Johnny med andagt for beboerne og derefter bøn med ansatte og volontører, og det er en stor glæde at kunne dele troen med sine medarbejdere.

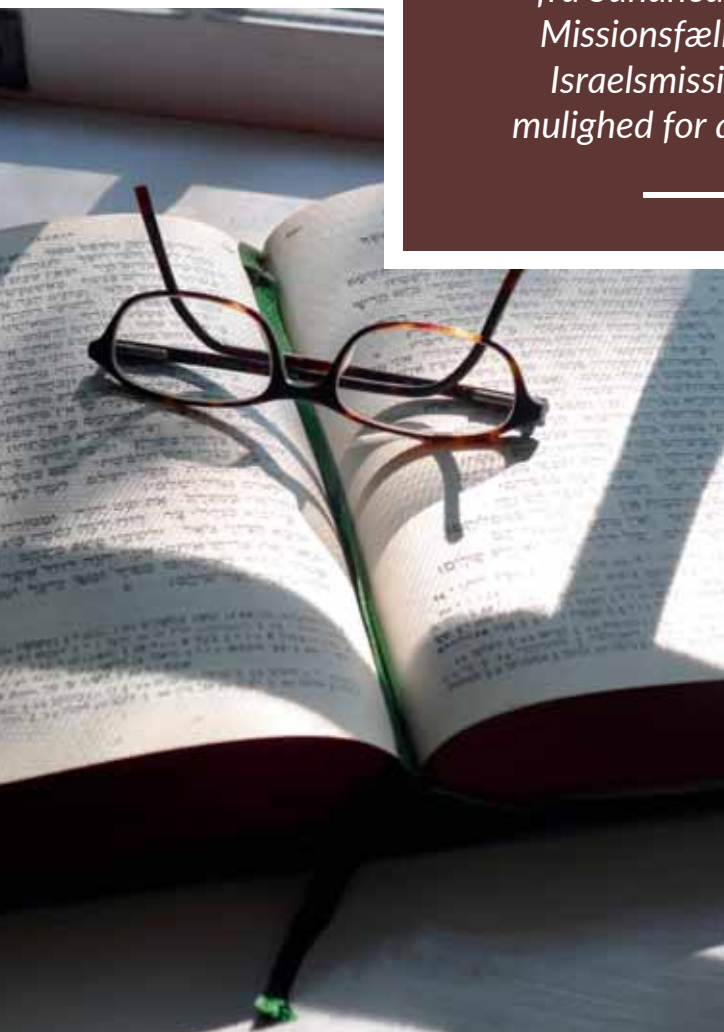
Lige nu er der dog også en del udfordringer, der fylder i arbejdet, og efter morgens andagt og bøn ved Johnny på ingen måde, hvordan dagen kommer til at se ud. Corona-viruset har ramt Israel, og det har på vendt op og ned på beboernes og de ansattes hverdag.

Pres fra flere fronter

Ebenezerhjemmet er gået fra at have seks volontører til kun en enkelt, og de ansatte og beboerne er ramt af kontinuerlige reguleringer fra både myndighedernes side og i et håb om, at hjemmet kan holde sig fri fra smitte. Det er heldigvis lykkedes indtil nu:

*Vidste du, at
Ebenezerhjemmet lige har
modtaget 100.000 kroner
fra Sundhedspersonalets
Missionsfællesskab, som
Israelsmissionen havde
mulighed for at overrække?*

"De ser vores tro gennem den måde, vi behandler beboerne her på, og på den måde tror jeg, vi er et vidnesbyrd"

Johnny Khoury

"Min værste oplevelse i den sidste måned var, da en besøgende til en af beboerne blev testet positiv med corona. En beboer blev nødt til at gå i isolation i 14 dage, men heldigvis kunne vi se, at vores restriktioner med mundbind og afstand havde gjort, hvad de skulle; der var ingen på hjemmet, der var blevet smittet med sygdommen," fortæller Johnny. Som leder må han hele tiden balancere mellem, at beboere og ansatte skal have en hverdag så normal som muligt og samtidig skal undgå smitte. Det kan godt være svært.

"Det ville være det værste mareridt, hvis en eller flere af beboerne bliver syge, og derfor må vi være meget vedholdende, når det kommer til at overholde de regler, der skal overholdes for at undgå smitte. Beboerne må kun have besøg af én gæst ad gangen, og de kan ikke gå i kirke eller til aktiviteter uden for hjemmet. Det betyder, at vi prøver på at lave så mange aktiviteter her som muligt. For eksempel kan de følge deres normale gudstjenester online, vi har nadver her på stedet, og beboerne spiller musik for hinanden," fortæller Johnny. Juan, en af hjemmets beboere, der tidligere har været organist i Immanuelkirken i Tel Aviv, har fået en særlig plads i ugens program:

"Juan spiller musik for os hver uge. Jeg kan fortælle dig, at han har sådan et talent, og det er sådan en glæde for alle her," fortsætter Johnny.

Alt i alt lægger corona-virusset dog et stort pres på de ansatte:

"Vi bliver nødt til at have strenge rejserestriktioner for vores ansatte, og da vi mangler volontører, og der ofte er medarbejdere i isolation, så må resten af flokken tage en større arbejdsbyrde, end de plejer. Det er meget trættende mentalt. Samtidig skal de hele tiden forholde sig til nye regler og fremgangsmåder," fortæller Johnny og fortsætter:

"I begyndelsen kom vi igennem Corona-krisen på adrenalin. Vi løb, løb og løb. Men hvis vi fortsætter sådan, ender det med, at vi kollapse. Så vi bliver ved med at minde os selv om, at det, vi gør, er et kald. Vi har bibelstudie hver dag med medarbejderne, og her bliver vi ved med at tale om, hvorfor vi gør det, vi gør."

Et kald, en vision og Guds mission

"Ebenezerhjemmet blev bygget på en vision. Det er ikke et projekt, for et projekt har en begyndelse og en afslutning. Ebenezerhjemmet har derimod en begyndelse, og så er det Gud, der bestemmer, hvordan processen og afslutningen skal være," fortæller Johnny. Han er ikke i tvivl om, at hjemmet er en del af Guds mission:

"For det første vil vi gerne respektere Guds hjerte ved at følge missionen om, at vi skal tage os godt af vores fædre og mødre," beskriver Johnny og fortsætter: "Og for det andet, så oplever vi, at hjemmet er et vidnesbyrd for andre. Vi er kendt i det israelske sundhedsministerium, og de ved, vi er messianske (Jesustroende red.). Og alligevel ser de vores hjem som et forbillede for andre plejehjem i Israel.

"Beboerne kan ikke gå i kirke eller til aktiviteter uden for hjemmet. Det betyder, at vi prøver på at lave så mange aktiviteter her som muligt," fortæller Johnny. På billedet til højre er nabomenigheden på besøg for at spille musik for beboerne.

De ser vores tro gennem den måde, vi behandler beboerne her på, og på den måde tror jeg, vi er et vidnesbyrd, selvom vi er sådan et lille plejehjem i forhold til andre hjem i Israel."

Johnny ser også en opgave i at tjene medarbejdere og volontører på hjemmet og sørge for deres åndelige behov:

"De fleste medarbejdere er troende, og vi beder for hinanden. Og når jeg kigger tilbage, så kan jeg også se, at mange af de volontører, vi har haft her, er kommet hertil på et tidspunkt, hvor de har været i en slags livskrise, som de er flygtet fra. Deres tid her har givet dem en retning i livet. Det kan vi selvfølgelig først se bagefter, men vi er rigtig glade, når det sker," fortæller Johnny.

"Jeg er her," siger Gud

Det er hårdt at være leder for Ebenezerhjemmet i Haifa i tiden, men der er også lyspunkter:

"Det, der er meget opmuntrende, er, at der er så mange mennesker over hele verden, der støtter op om os og beder for os. Vi er sådan et lille sted, men alligevel kan vi se, at vi virkelig betyder noget for mennesker. Og gennem det, er det som om, Gud siger til mig: 'Jeg kender dine udfordringer, dine kampe og alt det svære, men jeg er her,'" fortæller Johnny.

Og lad det være en opmuntring herfra til at folde hænderne og sende en tanke og bøn til og for de beboere og medarbejdere, der er på Ebenezerhjemmet.

Mangfoldig mission og prinsesser, der ikke vil reddes

 Tekst: Yoel Ben David. Oversat af Bodil Skjøtt

Yoel Ben David har boet i Jerusalem siden sommer, fordi han ønsker at række ud til byen. Bliv klogere på hans tanker om mission i Jerusalem, frygt og eventyr her.

Forestil dig et eventyr med en prins, der skal redde en prinsesse. Prinsen slår dragen ihjel og kommer hen til slottet, hvor prinsessen befinder sig. Han fortæller hende, at han har dræbt dragen, og at hun er fri, og han spørger: "Skal vi gifte os?". Prinsessen svarer: "Hvilken drage? Jeg har det fint. Jeg har mad og tøj og et slot, hvor jeg kan bo. Jeg skal ikke nogen steder hen og slet ikke giftes med en skør kugle som dig."

Den irske teolog Christ Wright har, sammen med andre, peget på, hvor vigtigt det er, at vi har en helhedsforståelse af Guds mission. Jeg har arbejdet i mere end 15 år i organisationen Jews for Jesus, hvor vi forsøger at nå det jødiske folk med evangeliet, og siden sommer har min base været i Jerusalem, hvor vi i et lille team forsøger at række ud til mennesker her. Gennem mit arbejde har jeg set med egne øjne, hvor vigtigt det er at forstå mennesker til bunds og se deres behov, udfordringer og overbevisninger, hvis man vil arbejde med mission.

Og hvordan gør vi det i Jerusalem? Det er et godt spørgsmål. Du kender Jerusalem fra Bibelen, men den situation, som byen er i lige nu, kan godt være lidt af en overraskelse. En undersøgelse fra 2019 viser, at Jerusalem er den næstfattigste by i Israel. Det er også den yngste by i landet, og gennemsnitsalderen på byens befolkning er 24 år. Årsagen til det er, at både de ultra-ortodokse og muslimske familier i byen har rigtig

mange børn. Jerusalem er en by, hvor størstedelen af indbyggerne bor i store familier, som ikke var rige før corona, og som nu lever i en økonomisk lammet virkelighed på grund af pandemien. Jerusalem har brug for hjælp!

Når jeg skal arbejde med mission her, forsøger jeg at holde fast i to ting. For det første prøver jeg at acceptere, at Jerusalem er en by, der har flere problemer, end nogen missionær kan forestille sig, og for det andet prøver jeg at holde fast i, at jeg har et kald til at gøre noget - på trods af min egen frygt. Det indebærer, at vores team, som består af Adel (min kone), et par andre familier og mig, må finde ud af, hvem det er, vi skal forsøge at række ud til.

Vi bor sydvest for Den Gamle By i Abu Tor. I vores område bor der både arabiske muslimer, kristne og jøder med forskellige religiøse tilhørsforhold. Alle byer har deres egen kultur, og inden for den kultur er områder opdelt efter alder, velstand, religiøsitet, etnicitet og så videre. I vores arbejde forsøger vi at finde mennesker, som vi har noget til fælles med, da det gør det nemmere at relatere sig til hinanden. For eksempel kan det være lettere for os som familie at relatere sig til andre familier. Vi er nye i byen, og vi er stadig i gang med at lære de mennesker at kende, som vi bor imellem. Og hvorfor er det så vigtigt? Timothy Keller formulerer det sådan her: "Hvis vi involverer os i det liv og de spørgsmål og bekymringer, mennesker har, så vil vi også se svarene, som Gud har på netop deres spørgsmål, når vi læser i Bibelen."

Når vi bruger tid på at lære dem at kende, som vi skal række ud til, så kan vi bedre møde deres behov og dele evangeliet med dem på den måde, de har brug for.

Det var, hvad Jesus gjorde, da han kom ned til Jorden og gik rundt imellem mennesker. Han er vores forbillede, når vi flytter ind i et nabolag og tager den kultur på os, som er her. I 1. Kor. 9,20 gør Paulus det samme, når han siger: "For jøderne er jeg blevet som jøde". Her tydeliggør han, at Guds kald til at tjene andre altid indebærer, at vi bliver ét med det samfund, vi prøver at række ud til, og at vi er opmærksomme på den kontekst, vi er i.

De fleste mennesker i Vesten og i Mellemøsten deler ikke opfattelsen af, at vi lever i en ødelagt verden, og at vi selv er en del af det ødelagte og har brug for frelse. Det betyder, at det ikke er nok at forklare evangeliet ved at lægge vægt på, at Jesus har frelst verden. Vi må også forklare, *hvorfor* Jesus kom for at frelse. Hvis vi vender tilbage til historien om prinsen og prinsessen, så ved prinsessen ikke, at hun har brug for at blive befriet.

Som missionærer er vores opgave at hjælpe prinsessen til at se, hvordan livet uden for slottet kunne se ud - og vise hende det liv, der kunne være hendes, hvis dragen ikke havde holdt hende fanget.

Det er en proces, som kræver kærlighed, tålmodighed, udholdenhed og frimodighed. Det indebærer, at vi som kristne hver dag vender os til Gud for, at han kan give os, hvad vi har brug for - i tillid til, at for Gud er alting muligt.

John Wesley skrev i sin dagbog: "Lad ingen tro, at hans arbejde i kærlighed er spildt, fordi frugten ikke straks kan ses". Jeg håber ikke, at artiklen her får os til at opgive opgaven foran os, men jeg håber, at den hjælper os til at acceptere vores plads i historien og får os til at høre Guds kald til handling. Der er så meget at gøre, så meget at lære. Lad os engagere os i de forskellige samfund omkring os - med samme kærlighed, frimodighed og tålmodighed, som vores frelser har.

"Hvis vi involverer os i det liv og de spørgsmål og bekymringer, mennesker har, så vil vi også se svarene, som Gud har på netop deres spørgsmål, når vi læser i Bibelen," skriver Timothy Keller.

DEN DANSKE KIRKE OG CORONA: "Vi må være ødsle med kærlighed"

✎ | Tekst: Kirsten Lang og Maria Strøm

Kirkebygningen er lukket og gudstjenesterne afløst. Coronavirussen har ramt Israel. Men Elisabeth og David Serner, præsteparret i Jerusalem, gør alt, hvad de kan, for at være kirke på nye måder.

Israels anden nedlukning bliver forsigtigt hævet i disse uger, og Elisabeth og David glæder sig over, at de igen må bevæge sig længere væk end en kilometer fra deres hjem. Naturparker og strande er blevet åbnet, mens mange andre ting stadig er lukket.

"Selvom vi indimellem savner Danmark, som vi af gode grunde ikke fik besøgt i sommers, oplever vi en stor fred og vished i, at vi er, hvor vi skal være. Faktisk synes vi, at det også føles ganske særligt at få lov til at være her i en tid, hvor Israels grænser stort set er lukkede. Helt lavpraktisk betød det også, at David for to uger siden fik lov til at sidde inde i Jesu tomme grav i en halv time uden at blive forstyrret. Et sted, som normalt summer af turister og præster, der har travlt med at genne folk ind og ud af graven."

Men selvom familien ikke kan afholde gudstjenester som normalt, er der meget andet, de gør for at være kirke alligevel.

Kærlighedshandlinger i det daglige

Familien Serner ønsker at sprede Guds kærlighed og håb i en svær tid. Det har udmøntet sig i for eksempel at dele lakridser ud til andre danskere, bage rugbrød til de danske studerende og bede for byen og for de mennesker, der er i den. For Elisabeth er det helt naturligt:

"Den Danske Kirke handler ikke bare om at mødes i en bygning i Den Gamle By, men også om de små kærlighedshandlinger i det daglige."

Igen minder tiden os om, at Den Danske Kirke er så meget mere end gudstjenesterne. At kirken giver os en unik mulighed for at elske det jødiske folk og en mangfoldighed af mennesker, der bor i Israel. Det er den mulighed for at dele Guds kærlighed, som David og Elisabeth griber – også i denne tid.

"Folk plejer at komme til kirken, men jeg ser denne tid som en mulighed for, at kirken kan komme til folk," fortæller Elisabeth. Og tiden har også ført til helt nye muligheder for at dele både Guds kærlighed og gode budskab med mennesker i Jerusalem.

"Det er ikke en tid til at holde igen på kærligheden, men tværtimod ødsle den på folk omkring os, ligesom Gud selv gav det bedste, han ejede, i denne by," fortæller Elisabeth.

Små glimt af evighedens lys

Elisabeth oplever også, at hun i hverdagens trummerum får lov til at være noget for mennesker omkring sig:

"Personligt oplever jeg også en dyb tilfredsstillelse i at gå med Jesus i hverdagen og se ham virke selv der, hvor hverdagen kan forekomme lidt trivielt. Som i dag, hvor jeg havde ventet i kø på posthuset i en halv time og pludselig fik mulighed for at bede for en mand, hvis hånd var blevet opereret. Eller som den dag, hvor jeg var med Nathanael på hospitalet, og vi blev ledt til at bede for en syg mand, der oplevede Jesu fred fylde ham under bønningen. I sådanne situationer er det for mig som om, at et glimt af evighedens lys for en kort bemærkning bryder ind i det grå og hverdagsagtige. Det gør mig så glad og taknemmelig," fortæller Elisabeth.

Bed for:

- en ny portion kærlighed og mod til familien
- udgivelsen af bogen "Facts & Myths about the messianic congregations in Israel" - en bog, som David er ved at færdiggøre
- Israel og det jødiske folk

OMSORG FOR SKABERVÆRKET: En del af Guds mission

Tikkun Olam.

Direkte oversat fra hebraisk betyder det "reparation af verden". Tikkun Olam er et vigtigt begreb blandt jødiske tænkere og bygger på en heldhedsforståelse af skaberværket. Her er ideen, at Gud ønsker at hele det brudte i verden. Det betyder, at mennesker ikke bare har ansvar for, at de selv har det godt, men at vi også har et ansvar for at være med til at hele det, der er ødelagt. Om det så er moralsk, åndeligt eller materielt. Om det handler om retfærdighed, forsoning eller klima.

I Israelsmissionen ser vi en tydelig linje mellem begrebet Tikkun Olam og vores syn på Guds mission. Og dermed bliver vores omsorg for skaberværket også en vigtig del af missionsarbejdet, da der også mellem mennesker og naturen er en relation, der skal heles. Læs mere om, hvilke tanker vi gør os om det, i de kommende artikler.

ET GRØNNERE evangelium

✎ Tekst: Maria Strøm Risbjerg, kommunikationsmedarbejder

CO₂-udledning, global opvarmning og nedsmeltning af indlandsisen er bare nogle få af mange tematikker, der er kommet på dagsordenen blandt verdens ledere, førende klimaforskere og i samfundsdebatten generelt de seneste år. I 2018 kunne vi se den svenske skoleelev Greta Thunberg på bare 14 år demonstrere foran Rigsdagen i Sverige, hvor hun kæmpede for grøn omstilling med slagordene: "Skolestrejke for klimaet!" Senere er hun blevet et vigtigt ansigt i klimadebatten og er i øjeblikket indstillet til at modtage Nobels fredspris.

De første teorier om den såkaldte drivhuseffekt dukkede allerede op i 1880'erne, men det var først mere end 100 år senere, man begyndte at tage dem alvorligt. I dag er der stadig stor debat om, hvorvidt klimaforandringerne primært er natur- eller menneskeskabte, men man er dog enige om, at de findes.

Men har klimaet noget med kristendom at gøre? Og har kirken et særligt ansvar, når det kommer til at tage disse problematikker alvorligt? For Israelsmissionens teologiske netværker Julie Kajgaard er der ingen tvivl: Kristendom og klima hænger sammen – også når det kommer til mission. Men for at forstå sammenhængen må vi kigge nærmere på både evangeliet og hele Bibelens røde tråd.

"Hvis evangeliet handler om *hele* mennesket og *hele* skaberværket, bliver det at drage omsorg for vores jord også en del af det at forkynde de gode nyheder."

Julie Kajgaard

Forbundetheden mellem os og verden

Hvad er evangeliet? Det er ved det spørgsmål, vi ifølge Julie må begynde, hvis vi vil se en sammenhæng mellem mennesket, Guds jord og vores kald til mission.

"Evangeliet er, som Paulus skriver i sit brev til Kolossenserne, at Gud har forsonet *alt* i sig. Hvis evangeliet handler om *hele* mennesket og *hele* skaberværket, bliver det at drage omsorg for vores jord også en del af det at forkynde de gode nyheder," fortæller Julie og fortsætter:

"Den jødiske tænkning, som Jesus blev født ind i, var holistisk. Her var der fokus på det hele menneske i relation til hele skaberværket. Der ligger gode nyheder i det faktum, at vi tilhører en Gud, der drager omsorg for alt det, han har skabt – dig og mig inklusiv."

De gode nyheder bliver altså kun endnu bedre, når vi får det store perspektiv med. Og så kan klimadebatten også være en indgangsvinkel til at nå de mange mennesker, der i dag er optaget af klimaet og bæredygtighed:

"Vi skal møde mennesker midt i deres bekymringer og kampe og være med til at bringe håbet til dem - ligesom den kristne kirke ideelt set altid har gjort under kriser. Vi som kirke skal være med til at sætte fokus på, hvordan vi forbruger vores ressourcer rigtigt," fortæller Julie. For der er en tæt relation mellem mennesket og verden, som vi tydeligt ser i skabelsen.

Hersker, forvalter eller forbruger?

"Jeg tror ofte, vi kan tænke, at Gud skabte en masse ting, og så på sjattedagen skabte han mennesket. Det

var kronen på værket, og så hvilede Gud. Men læser man efter, så kan man se, at mennesket faktisk blev skabt sammen med landdyrene."

Læser vi fortællingen igennem på ny med et blik for helheden og selve skabelsesstrukturen, dukker der nye sammenhænge op:

"Fortællingen har en interessant opbygning. Det, der blev skabt på førstedagen, bliver udfyldt på fjerdedagen og det, der blev skabt på andendagen, bliver udfyldt på femtedagen og det, der blev skabt på tredjedagen, bliver udfyldt på sjattedagen. Så der er en tæt forbindelse mellem alt det skabte," forklarer Julie.

Alt det skabtes sammenhæng betyder ikke, at mennesket har mindre værdi, eller at det ikke har en helt særlig plads:

"Mennesket blev skabt i Guds billede, og det er i mennesket, Gud blæser sin livsånde. Men hvad handler denne særlige plads om?"

Ifølge Julie handler den om forvalterskab. I vores bibeloversættelse fra 1992 har vi skrevet, at Gud giver mennesket ret til at herske over jorden, men for Julie indfanger ordet ikke helt dybden af budskabet. Her er forvalterskab et mere præcist udtryk, hvor Gud er kongen over det hele, og mennesker er hans ambassadører og har til opgave at forvalte kongens ejendom, som Bibelen her kalder for Edens have. Kaldet til at være forvalter er en gennemgribende del af menneskets fortælling i Bibelen, og begynder vi først at lede efter det, kan vi slet ikke lade være med lægge mærke til det, mener Julie.

Alt skal hvile

"I Mosebøgerne har vi et eksempel på, at mennesker skal dyrke jorden, men at de hvert 7. år skal hvile og hvert 50. år skal holde sabbatshvile over hele landområdet for både køer, jorden og for mennesker. *Alt skal hvile,*" fortæller Julie.

Allerede der har vi en tænkning om, at vi ikke bare skal drive rov på jordens ressourcer, men at den også har brug for hvile. Og i Det Nye Testamente ser vi også, hvordan Jesus bruger eksempler fra naturen:

"Vi har lignelsen om sædemanden, hvor Jesus bruger de mellemøstlige terrasser til at forklare, at vi skal være generøse med vores høst, og at vi skal sprede ordet. Eller 'ikke en spurv til jorden uden at Gud er med,' som vi hører i Matthæusevangeliet. I den jødiske tænkning var man som menneske forbundet til skaberværket," forklarer Julie og fortsætter:

"Vi tænker ikke nødvendigvis på samme måde i dag, og derfor er menneskets forbundethed med naturen også nogle briller, jeg selv har skullet vælge at tage på. Men nu, hvor jeg har fået dem på, kan jeg ikke lade være med at se sammenhænge over det hele."

Men selvom Gud skabte mennesket til at være i forbindelse med naturen, så skete der noget med dette forhold i syndefaldet.

Hvad får jeg ud af det?

Når vi læser om faldet, skete der ikke kun noget med relationen mellem mennesker og Gud - eller relationen mellem mennesker imellem. Faldet havde også konsekvenser for relationen mellem mennesker og naturen.

"Det er en vigtig pointe," fortæller Julie og fortsætter: "I stedet for at se os selv som forvaltere, som Gud havde tænkt det, begyndte vi at se os selv som forbrugere. Forbrugere af ressourcer, af naturen, men også af hinanden. 'Hvad kan jeg få ud af det eller den?' blev vores tankegang. Vi læser om det i urhistorien i Mosebøgerne, som kulminerer med fortællingen om Babel, hvor mennesket ville bygge et tårn op til Gud."

Det er denne bevægelse, vi ifølge Julie skal gøre op med: "Jeg tror, at vi helt grundlæggende har brug for at lave et mentalt skift fra at være forbrugere til at være forvaltere. En af de måder, vi kan gøre det på, er ved at begynde at finde ud af, hvor ressourcerne kommer fra. Det her produkt, jeg sidder med i hænderne - om det er en kop kaffe, en t-shirt eller en bog - hvordan er det blevet lavet? Hvad har processen været? Når vi begynder at forstå, at der har været mennesker involveret i at skabe det, og jordens ressourcer er blevet brugt, kan det ændre vores indstilling."

Det brudte forhold mellem mennesker kommer også til udtryk gennem den måde, vi forbruger naturens ressourcer:

”Der er også et kæmpe problem i, at dem der forurener og bruger flest ressourcer – primus motor på klimaforandringerne – er dem, der er længst væk fra klimaforandringernes konsekvenser. Vi oplever ikke her i Danmark, hvad det vil sige, at åer og bække udtørres. Vi oplever ikke, hvordan tørke i lange perioder præger menneskers liv. Vi er så fjernt fra det,” mener Julie og fortsætter: ”Der tænker jeg også, at vi som kristne har en stor forpligtigelse for at tage ansvar for vores næste - også selvom han eller hun er langt væk fra os.” Med det stigende fokus på de konsekvenser, klimaforandringer har for mennesker og verden, oplever især mange unge følelser af angst for fremtiden. Man taler om begreber som klimaangst eller klimadepression – tilstande, som kan påvirke mennesker i så høj en grad, at de bliver altoverskyggende. Her har Bibelen også et budskab, som kan give lys, mener Julie.

Evangeliet skaber håb ind i klimaangst

”Angsten, som jeg forstår det, beror på, at man føler, man har ansvaret. At man har ansvaret for at redde den her jord, og jo mere man fordyber sig i viden om klodens tilstand, jo mere bliver det et uoverstigeligt problem for en. Det er her, forvalterskabstanken er en særlig nøgle til at være til stede i klimadebatten uden at være angst for fremtiden,” fortæller hun og forklarer videre: ”Når man er forvalter, har man en person over sig, som har det ultimative ansvar. Ansvar er kun blevet uddelegeret til mig, og det er i sidste ende ikke mig, der har det fulde ansvar, men Gud. Deri synes jeg håbet ligger.”

Derfor kan vi tage medansvar uden at skulle tage det fulde ansvar:

”Vi er blevet betroet at forvalte det liv, vi har fået, på en god måde. Vi skal ikke være ligeglade eller tænke, at alt er forudbestemt for os. Men når alt kommer til alt, er det kristne budskab, at det er Gud, der har skabt Himlen og Jorden, og det er ham, der er herre. Han er den konge, vi venter på, som vil transformere det hele. Gud er større, og det er der håb i. Men indtil da peger vi med vores liv, vores ord og vores handlinger på, at vi kender ham. Og det gør vi blandt andet ved også at tage vare på skaberværket.”

”Ansvar er kun blevet uddelegeret til mig, og det er i sidste ende ikke mig, der har det fulde ansvar, men Gud. Deri synes jeg, håbet ligger.”

Julie Kajgaard

3 spørgsmål om bæredygtighed

✚ | Tekst: Ruchama Munch, frivillig i Israelsmissionen

Mød Adiel Johnson og Vered Baykedan, der bor i Israel og begge forsøger at leve mere bæredygtigt. Og hvem ved - måske kan du få nogle tips til at leve mere bæredygtigt selv?

1) Hvad er din motivation for at leve mere bæredygtigt?

Adiel: Da jeg var barn, brugte min mor de samme plastikposer igen og igen. Hun handlede ind med dem, indtil de ikke kunne bruges mere. Hun sagde altid, at folk før eller siden ville indse, at de var ved at ødelægge planeten. Da jeg selv blev mor, blev det også vigtigt for mig at leve bæredygtigt. Jeg vil gerne have, at min datter kan leve i en verden, hvor man kan have det godt.

Vered: Lige fra jeg var lille, har jeg elsket naturen. Jeg voksede op i Tiberias og brugte timer ved Galilæasøen og de andre pæne natursteder i området. Jeg kan huske, at jeg syede tasker af mine søskendes gamle cowboybukser. Da jeg blev teenager, syntes jeg, at det var spild af penge at købe nyt tøj, og jeg tog til Tel Aviv et par gange om året for at købe tøj i genbrugsbutikker. Dengang var det ikke så populært, som det er nu, og derfor var der slet ikke nogen genbrugsbutikker i Tiberias. Mine veninder og jeg fandt også på, at vi kunne bytte tøj, og det var en super god måde at få nyt spændende tøj i garderoben.

2) Har din tro indflydelse på din motivation for bæredygtighed?

Adiel: Jeg har aldrig tænkt på min tro i forhold til bæredygtighed. Men det er rigtigt, at Gud har

betroet os denne verden, og at det er vores job at beskytte den.

Vered: Min tro har en direkte indflydelse på min forståelse af bæredygtighed. Gud er skaberskilden, og Jorden blev givet til os af ham, så vi kunne nyde alt det, der er godt og smukt i verden. Jeg tror på, at han har betroet ansvaret for at beskytte skaberværket og respektere det.

3) Hvordan lever man mere bæredygtigt?

Adiel: Det bedste er at begynde med små bæredygtige forandringer. Det kan være:

- at genbruge poser, når du handler og bruge netposer til grønsager i butikken.
- at blive mere opmærksom på sortering og genbrug af affald.
- at bruge stofbleer.

Vered: Det første skridt må være at blive klar over sine egne omgivelser. Man kan begynde at overveje, hvordan man lever og handler, og om man bruger kemikalier, der er farlige for sig selv og for miljøet. Så kan man blive klogere ved at læse bøger og artikler. Til sidst kan man begynde at tage små skridt som for eksempel at bruge stofposer i stedet for plastikposer eller bruge genanvendelige materialer til indpakning af kropspleje, mad eller noget helt andet.

Adiel (28 år) og Vered (31 år)

Adiel (optræder anonymt) og Vered (på billedet nederst) er begge Jesustroende jødiske kvinder fra Israel. Adiel opdrager lige nu sit første barn, men har tidligere beskæftiget sig med madlavning og gastronomi.

Vered er en del af det lokale initiativ "Mekomi" i Tel Aviv, som hjælper mennesker, der enten er misbrugere, hjemløse eller i prostitution ved at bygge gode relationer til dem. Derudover er hun i gang med en kandidat i organisationsledelse.

Færre indtægter i 2020: Tak for en god julegave!

År 2020 har været et år i coronakrisens tegn, og det kan også aflæses på vores indtægter, hvor vi er bagud med cirka 180.000 kr. i forhold til sidste år.

Det skyldes særligt, at vi ikke har haft mulighed for at samle ind ved møder og gudstjenester samt et fald i indtægterne fra genbrugsbutikkerne. Vi håber, I vil støtte op om os i december og give en god julegave til arbejdet.

TAK for et dejligt sponsorkøb!

Generalsekretær Arne Pedersen løb sit første maraton, og tre seje løbere løb med fra Jerusalem. Børnebørn, bedsteforældre, en enkelt gravid og en bornholmer i corona-karantæne, der måtte løbe 5 kilometer på sin egen grund for at komme i mål, udgjorde feltet, og tilsammen fik vi samlet omkring 42.000 kr. ind og havde en skøn lørdag, hvor vi løb sammen hver for sig for at bringe håb til det jødiske folk.

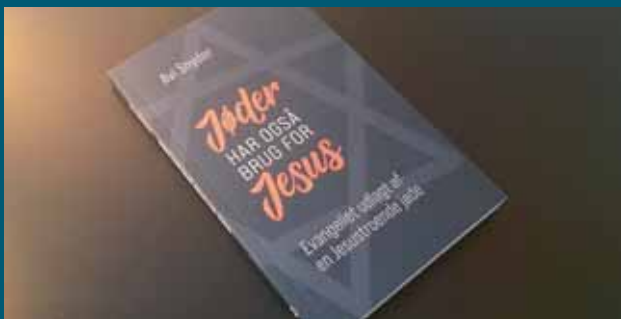
Tusind tak til både deltagere og sponsorer. Det var dejligt, I havde lyst til at være med!

Ny bogudgivelse: Jøder har også brug for Jesus

Israelsmissionen og Lohses Forlag har sammen oversat og udgivet bogen "Jøder har også brug for Jesus - Evangeliet udlagt af en Jesustroende jøde" af Avi Snyder.

"Avi Snyder sætter fokus på, hvordan Jesus elskede os med en kærlighed, som ikke er tavs. Det er én af hovedpointerne i bogen. Den er ikke blot en opmuntring til at deltage i jødemission - men mission i det hele taget," fortæller generalsekretær Arne Pedersen.

Ny kvinde på kommunikationsposten

D. 12. januar 2021 går Israelsmissionens kommunikationsansvarlige Kirsten Lang på barsel, og Maria Strøm Risbjerg, der har en bachelor i antropologi og arabisk og har arbejdet som studentermedhjælper i Israelsmissionen i flere år, overtager Kirstens stilling på fuldtid efter jul.

Maria kender Israelsmissionen godt, hun er vellidt og dygtig, og vi glæder os over, at vi har kunnet finde en så god vikar for Kirsten i det kommende år.

**BRÆNDER FOR
DET JØDISKE
FOLKS FRELSE**

AVI SNYDER
**Jøder har også
brug for Jesus**
Evangeliet udlagt af
en Jesustroende jøde

Lohse & Israelsmissionen
176 sider | 149,95 kr.

Avi Snyder er Jesustroende jøde og fortæller med brændende iver, hvorfor det er så vigtigt at fortælle evangeliet til jøderne – ja til hele verden. Et stærkt vidnesbyrd, som man ikke kan undgå at blive berørt af.

»Bogen anbefales på det varmeste til alle med kærlighed til Israel og det jødiske folk.«

IMPULS

Forlagsgruppen Lohse | 7593 4455 | lohse.dk

S B A
Selskab for Bibelsk Arkæologi

**UDGRAVNINGSRJSE
TIL SHILO 6-13 JUNI 2021**

MULIGHED
FOR AT SØGE
TILSKUD!

PRØV KRÆFTER MED BIBELSK ARKÆOLOGI, OG FÅ JORD UNDER NEGLENE I JAGTEN PÅ ISRAELITTERNES FØRSTE HOVEDSTAD

BIBELSKARKEOLOGI.DK

#SPREDDVINGERNE

Kom og mærk de gode vibes på Frøstruphøve. I det personlige møde lærer du os bedst at kende. Skriv dit barn op til de bedste år nu - for hos os er indmeldelse gratis.

Læs mere på frostruphøve.dk

Oplev et fællesskab, hvor du kan blive til den, du er **skabt** til at være

Frøstruphøve Efterskole
Frøstrupvej 140
6830 Nørre Nebel
T: 75 28 21 88

 Frøstruphøve Efterskole
– en skole med budskab

 facebook.com/frostruphøve

**TRO BETYDER
FAKTISK EN
DISSE**

Om Gud er lllllllleee elleeer stoor for dig. Ja taaak! Vi dyrker troen i det lille og i det store fællesskab. Med plads til alle spørgsmål. Så; tro og tvivl trygt hos os.

Også derfor ...
#dufårguldmedhjem

**tjek
djurslands.dk**

 djurslands efterskole

"Mission er at invitere mennesker med ind i kristendommens fortælling, så de ser sig selv i lyset af, hvem Gud er, hvad Gud længes efter, og hvad Gud drømmer om for os."

Arne Pedersen, generalsekretær